

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να καταλάβουν: Ο Φώκος Αλακίδης με τὸ Ἀρχιζέλιον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν — ἡ Ναυτοπούλα με τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, με τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην καὶ με τὸ Ἄψε-Σβύσε (διὰ τῆς ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς θέλει τὸν ὄνομα του καὶ θὰ τὸ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ, τι τὸν ἐρωτᾷ) — ὁ Ζακχαῖος με τὴν Πολέξην τοῦ Πηλίου, Ἐὐπλόκαμον Νύμφην καὶ τὴν Μελαγχροῖν Ἑλληνίδα — ὁ Φιλόσοφος Ἀραξάγρας με τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων με τὴν Φουρτούναν, Ἀνδροπέσον, Αἰγυμάλωτον Χελιδόνα, Τοῖν-Τοῖν, Ἄψε-Σβύσε καὶ Τσοῦχτραν — ὁ Κωστατῆρ. Ἄγγ. Παπαδόπουλος με τὸν Ἀρχιζέλιον, Μέλλουςαν Καλλιτέχνίδα, Μικρὰν Μάγισσαν καὶ Σπουρίδωνα Τριουμφῆν — ὁ Ἀγρυπνὸς Φάρος με τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ καὶ με τὸ Δαιμονάκι — ὁ Καρχαρίασ τοῦ Αἰγαίου με τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου καὶ με τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ — ὁ Μπαρμπά-Νικολῆς με τὴν Μελαγχροῖν Ἑλληνίδα, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Λευκόλερον Ἦσαρ, Μαῦρον Πόρκεττα καὶ πρῶν Ἀττικὴν Νύκτα — ὁ Χόπ-Χόπ με τὸν Καρχαρίασ τοῦ Αἰγαίου — ἡ Μικρὰ Μάγισσα με τὸ Ἀρχιζέλιον, με τὸν Ἀλύτην καὶ με τὴν Σαρθμάλλη Ἀραπίτσαν (ὡν ζητεῖ τὰρχικὰ) — ἡ Ὁραία Δορκὰς με τὴν Χρυσὴν Βροχὴν (ἐκ δευτέρου ἐάν θέλῃ) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Μικρὰν Φωσφοροπούλιδα, Ἄψε-Σβύσε καὶ Καίμακι τῶν Σερρῶν — ὁ Λέων τῆς Νεμέας με τὴν Ἀθρὰν τοῦ Φαλήρου, Θυγατέρα τοῦ Ὁκεανῶν, Μικρὰν Μάγισσαν, Θελλάαν, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου καὶ Ἄψε-Σβύσε — ἡ Φίλεργος Χελιδὼν με τὸ Καίμακι τῶν Σερρῶν καὶ με τὸ Λευκὸ Περιστεράκι — ὁ Κιθαροδὸς Ἀπόλλων με τὴν Τοξοῖδα Ἀρτεμῖν, τὸν Ὀλύμπιον Δία, Ἐκπρόβουλον Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Νέαν Ἑλλάδα — τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς με τὴν πρῶν Ἀττικὴν Νύκτα — ἡ Ἀγκυρα τῆς Φιλίας, με τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώϊκοῦ Πελάγους — ἡ Λευκὴ Δορκὰς με τὴν Φουρτούναν καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Καραβόγατος με τὴν Ταξοῖδα Ἀρτεμῖν — ἡ Ἀνθισμένη Ἀνγαρία καὶ με τὰς δύο Δορκάδας (Ὁραία καὶ Λευκὴ) καὶ με τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα — τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώϊκοῦ Πελάγους με τὴν Δάφνην, τὴν Χιονισμένην Ὀδησσὸν καὶ τὸ Χρυσὸν Δέρας.

Ὁ κανονισμὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ βὸν φυλλάδιον. Προσοχὴ καὶ τάξις!

Παρακαλῶ δὲ προσάντων νὰ λείπουν ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεως οἱ προσωπικοὶ ὕπαινομοὶ καὶ αἱ πολὺ τολμηραὶ εὐφρολογίαι. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι αἱ ἀπαντήσεως πρέπει νὰ εἶνε γενικαί· διότι δὲν ἀπευθύνονται μόνον πρὸς ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖνην μεθ' οὗ ἀνταλλάσσονται, ἀλλὰ πρὸς πάντα ἀναγνώστην τοῦ Δευκώματος.

Ἀσπασμοί, πληροφῶραι. — Ἡ Θελόπουσα ἀσπάζεται τὸν Ἐρωσιέχθρα Ποσειδῶνα τὸν Ἀφρομένον Κῆμα ἀσπάζεται τὴν Μικρὰν Φωσφοροπούλιδα, ὁ Ζακχαῖος τὸ Ἦσοϋ Ἀεράκι (καὶ εἰς πότε θὰ φορῇ τὸ ἐπαινετικόν του;) ὁ Χιονισμένος Τριουμφῆς τὸν Δεκαπεταετῆ Ἡλοῖαρχον ἢ Δοκίμου τῶν Ἀθῶν τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν ἢ Μέλλουςα Καλλιτέχνις τὸν Ὀλύμπιον Δία ἢ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα τὴν Μυρσίνη ὁ Τερασιεὺς τῆς Πατρίδος τὴν Σαρθὴν Ἑλληνοπούλαν (τὴν ὁποῖαν συγχάριε διὰ τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον ἐτραγῶδησεν εἰς τὸ Σχολεῖον: Ἀπὸ φλόγας κτλ.) ἢ Λευκὴ Ἀρκτος τὸ Καίμακι τῶν Σερρῶν ὁ Καρχαρίασ τοῦ Αἰγαίου τὸν Λέοντα τῆς Νεμέας τὸ Χρυσὸν Δέρας τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν ἢ Θυγατέρα τοῦ Ὁκεανῶν τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, ἢ Ἐὐπλόκαμος Νύμφη

τὴν Ἑαρινὴν Ἐσπέραν, ἢ Σεληνόφωτος Νδὴ τὴν Κουκλίτσαν, ἢ Γλυκεῖα Δῆδον τὴν Θέλλαν, ἢ Ταχυδρόμος Περιστερὰ τὴν Καρδερίαν, ἢ Ἐυκτεροποντία τὴν Ἀθρὰν τοῦ Ἄετου, ἢ Ἀγκυρα τῆς Ἐυτυχίας τὴν Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, (τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα ἔγραψε) ἢ Ὁραία Δορκὰς τὸ Καίμακι τῶν Σερρῶν, ἢ Φίλεργος Χελιδὼν τὴν Τσοῦχτραν (ἢ ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἢ Ἠγὼ τὴν Φουρτούναν, ὁ Μόζαρτ τὴν Ναυτοπούλαν, τὸ Τοῖον-Τοῖον τὸν Κουκουρῖνον, ὁ Σόλων ὁ Νομοθέτης τὴν Σκυθροπὴν Σελήνην, ἢ Δάφνη τὴν Τοξοῖδα Ἀρτεμῖν, ὁ Μούρτζουφλος τὸ Ἀρχιζέλιον (τὸ ὁποῖον καὶ συγχάριε διὰ τὰ γεννητοῦρα τῆς κόττας του). — Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀσπασμοί, ἀλλὰ τοὺς παρέλειψα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Κωστατῆρον Παλαιολόγον, Μάντιν Κάλχαττα** (νὰ ἔχη ὑπομονήν, καὶ κἀκεῖ θὰ δημοσιεύῃ ἀρ' ὅσα μοῦ ἔστειλε, μετὰ τὴν σειράν) **Μούρτζουφλον, Θελόπουσαν** (τί νὰ ἐσημεινὴν ἀρ' ὅσα τὸν ὄνειρον; Ἔστειλα Μ. Μυστικὰ) **Νέαν Ἑλλάδα** (ὅστε ἐτοιμάζεσθε διὰ τὴν ἐσπέραν, ἔ;) **Ἀφρομένον Κῆμα**, (τὸ Τετράδιόν του δὲν εἶχε γραμματισθῆναι) **Ναυτοπούλαν, Χιονισμένον Τριουμφῆτον, Ἀρτεμῖνον** (τὰ Μυστικὰ τῆς ἐν τάξει καὶ ἐστάλησαν) **Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην** (πολὺ καλὰ, φίλε μου!) **Κασταλλιαν Πηγήν** (εἶνε τώρα ἐντελῶς καλὰ;) **Ἰππεροπολίτην τῆς Πατρίδος, Λευκὴν Ἀρκτον, Νέλωνα** (εἰμάρωσι νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ ποῦ προτείνω;) **Καρχαρίασ τοῦ Αἰγαίου** (ἔστειλα) **Παχὸν Τσίρον, Γαληνιαιὰν Θάλασσαν** (εὐχόμεαι περαστικὰ) **Χρυσὸν Δέρας** (συγχρητηρία διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· ἀλλὰ ποῖα εἶνε ἡ συνδρομῆτικὸν ποῦ μοῦ ἀναγγέλλει;) **Θυγατέρα τοῦ Ὁκεανῶν** (ἔστειλα) **Ἐκπρόβουλον Νύμφην** (ὡ, ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι τώρα εἰς τί ἀπήντησα καὶ! Ὁ ἴμνος τῆς Ἐλευθερίας δέχεται μετὰ ὅλους τὴν ἀνταλλάξην, ὅστε ἄς τὸν στείλῃ τὸ τετράδιόν τῆς) **Σεληνόφωτον Νύκτα** (ῥάπευε; σὴν νὰ τὸ ἔξεραι!) **Ταπεινὸν Ἴον, Γλυκεῖαν Ἀηδόνα** (ἔλαβα) **Φουρτούναν** (ἂ! τὴν πομπρὰν! ἀλλὰ εἶδε καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀφρομένον Κῆματος;) **Μέλλαν Ἀετόν, Χόπ-Χόπ, Ἐυκτεροποντίαν, Ἀγκυραν τῆς Ἐυτυχίας, Ἀυτοκράτεραν Ἐδοκίαν** (χαίρω διὰ τὴν ἀνάφωσιν) **Ὁραία Δορκάδα, Λέοντα τῆς Νεμέας** (ἔστειλα) **Τσοῦχτραν** (στεῖλέ μου) **Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα** (τὴν λακωνικώτατον ἐκ συσταματός) **Δ. Ε. Βαλάκον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα** (ἔξετελέσθησαν ὅλα) **Ἀρχιζέλιον**, (βεβαίωτα! ἀλλὰ παρὰ τοῦ Τιναγιεῖον Κήτον οὐδεμία ἀπάντησις) **Θέλλουσαν, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς** (βεβαίως θὰ νικήσῃ!) **Τοξοῖδα Ἀρτεμῖδα, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Ἀγκυρα τῆς Φιλίας** (ἔστειλα) **Ρομύλον** (ἔστειλα ἀγγελίας καὶ περιμένω πλέον τὸ ἐσπέρωμα!) **Λευκὴ Δορκάδα** (τί ὄραία, μετὰ τὴν ὄραία ἢ περιγραφή τῆς!) **Δό-Δό-σὺλ-μὲ** (τὸ ἔπαιξε ἢ Ἀγάθῃ εἰς τὸ πικρὸν ὠραῖοτατον!) **Πολέξην τοῦ Πηλίου** (ἔστειλα) **Μόζαρτ** (νὰ προτείνῃ πρὸς ἄλλους;) **Κόρην τῆς Ἑλλάδος, Πασχαλιάν, Ἐρμητιν** (εἶδες;) **Καραβόγατον, Ἀνθισμένην Ἀνγαρίαν** (πὺς εἶνε τὰ μάτια;) **Ἐυκτερον Ζώνην, Σόλωνα τὸν Νομοθέτην** (δὲν ἐνόησα τί μοῦ λέγει· ἄς ἐξηγήθῃ καλλιτέρα) **Ζαππίδα** (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) **Ἄσμα τοῦ Ἥλιου, Ναυτικὴν Ποξίδα, Μούρτζουφλον, Ροβινσῶνα Κροῖσον** (εἰς τὸν ὁποῖον ἤρθεσθε πολὺ τὸ «Βασιλοπούλον»· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν του) **Καίμακι τῶν Σερρῶν** (ἢ διεύθυνε ἐδιορθώθη) **Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώϊκοῦ Πελάγους** (εὐχαριστῶ θερμῶς) **Μαρίδα τοῦ Φαλήρου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

149. Συλλαβόγραφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ὄνομα: τὸ σύνολόν μου βλέπει ἀνθρώπου νὰ ἐνδύῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

150. Λεξιγράφος.
Ἐάν ἐμπρὸς εἰς δένδρον γράμματα δύο στήσῃς, μίαν χώρα ποῦχει εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεσποῦ Ἄνου.

151. Ῥόμβος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἢ Σάμος σὺς παρέχει. Πᾶς ἀνθρώπος τὸ δεύτερον ἐπὶ πρόσωπον τὸ ἔχει. Τὸ τρίτον μου εἶνε καρπός· πολὺ μᾶς χρησιμεύει. Καὶ μόνος τοῦ ὀρθοῦ μου τὸ τέταρτον γυρεύει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

152. Γωνία.
E + + + + = Δένδρον
+ Λ + + + = Ποταμός
+ + Λ + + = Σοφός
+ Λ + + + = Τύραννος
Σ + + + + = Νομοθέτης
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰῆς τοῦ Φαλήρου

153. Ἐπὶ ὄρθω.
Νὰ εὐρεθῇ τριψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ψηφίου νὰ ἴσῃται μετὰ τὸ διπλάσιον τοῦ δευτέρου ἐλαττωθέντος κατὰ τὸ ἕμισυ τοῦ πρώτου.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

154-157. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: ῥῆμα, ῥητός, ἄρτιος, χοῖρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέλωνα.

158. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἤρωτος, τὰ δὲ τελικὰ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα τοῦ πατρός του:
1, Τύραννος. 2, Ὄνομα ἀρχαίου πλοίου. 3, Καρπός. 4, Θυγατέρας τοῦ Διός. 5, Θυγατὴρ ἀρχαίου βασιλέως.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνγαρίας

159. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Ἑλληνικῆς νήσου, τὰ δευτέρα θεᾶς καὶ τὰ τρίτα νήσου Τουρκικῆς.
1, Μία τῶν Χαρτίων. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Ζῆον. 5, Νῆσος.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

160. Ἀπροσδόκητον.
Διατὶ ὁ ἀστράκος Νίκος δὲν ἔφαγε ποτὲ ξύλον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κριμάνου

161. Ἐλλοποσύμφωνον.
αη-αα-επι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνγαρίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Φεβρουαρίου 1897.

51. Κᾶσος (Κ-σός). — **52.** Κίμων, κίον. — **53.** Σπάρτος, Πάρτος. — **54.** Δίμος, Μάιος. —

55. M T A
E H N
N A N
Π Ο Λ Ε Μ Ω Ν
Β Μ Σ
Α Ο Θ
P Σ Ω

56. E
H P A
Σ Α Μ Ω Σ
Κ Α Μ Η Λ Ο Σ
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ

57. ΡΟΔΟΣ. (1, ΝέΡων. 2, Κολοῦς. 3, Πά-
δος. 4, ΜεσοΠοταμία. 5, Οδησός). — **58.** ΑΜΑΣΙΣ, ΟΣΙΡΙΣ, ΕΛΕΦΑΣ (1, ΑΣΕα. 2, ΜΙΛων. 3, ΑΡΕθουσα. 4, ΣΙΦνος. 5, ΙΣΑάκ. 6, ΣΟΣ). — **59.** Ὅλα κλίνονται π. χ. ἢ πρό-
σωπος τῆς προπρώτης, τὸ ἐπιφώνημα τοῦ ἐπιφω-
νήματος, τὸ ὄνομα τοῦ ὀνόματος, κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐπιτελούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ἄς καὶ ἐκδοθῇ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκῶν εἰς τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀναγνώσκειται καὶ χρησιμεύεται εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε ποσπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξῆρ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 14

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
(Συνέχεια ἴδα Σελ. 97).

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀνεγίνωσκε καὶ κατέτασσε παλαιὰ τινα ἔγγραφα, μεγάλης σπουδαιότητος τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐν χαρτίον κιτρινωμένον, μετὰ χαρακτηρισμοῦ μισοσυσμένους, ἐκινήσων ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν του.

Ἦτο ἀπλὴ ἐπιστολή.

— Ἄλθας! κόμης Ἄλθας! ἐπιθύ-
ρισεν, ἐξετάζων τὴν ὑπογραφήν. Περὶ-
εργον!

Καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως. Κάποιος ἐκρούσεν ἑλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἄλλ' ὁ κ. Μο-
ραντζῆς, βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, δὲν ἤκουσε τὸ πρῶτον κτύπημα καὶ μόλις εἰς τὸ δεύτερον ἀπήντησε, χωρὶς ἄλλως νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του:

— Ἐμπρός!

Ἀμέσως τότε δύο χεῖρες μικραὶ καὶ τρυφεραὶ ἐπετέθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν ᾧ δύο χεῖρη δροσερὰ ἀπετύπω-
σαν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἀπεμάκρυνε τὰς χεῖρας ἐκείνας ἡ-
ρέμα, καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, εἶδε κατὰ ἐλιυστικώτερον βεβαίως ἀπὸ τὰς παλαιὰς κιτρινωμένας σελίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλω-
μένοι πρὸ πολλῆς ὄρας: τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τῆς Λουκίας του.

— Ἄ, σ' εἶσαι, κόρη μου! εἶπε μ' ἔκ-
φρασιν χαρᾶς πατρικῆς, ἀντικαταστήσα-
σαν ἀμέσως τὴν σοβαρότητα μεθ' ἧς ἐ-
νεκλυπεν εἰς τὰ ἔγγραφα του. Ὁραῖα,
βλέπω, σέβασα τὰς διαταγάς μου! Δέν
σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ με διακόπτῃς ὅταν
ἐργάζωμαι;... Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, κύριε
Ἀκόλουθε! προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς
τὸν Ἐκτορα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῆ ὀ-
πισθεν τῆς θυγατρὸς του.

— ὦ, μπαμπά! ἀπήντησεν ἡ Λου-
κία. Ἐχόμεν νὰ σὰς εἰπωμεν κατὰ τι
πολὺ σπουδαῖον καὶ πολὺ δυσάρεστον!

— Δυσάρεστον; Ναι, φαίνεται ἀπὸ τὸ
πρόσωπον τοῦ Ἐκτορος... Τί συμβαί-
νει; τί;

«Ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν.» (Σ. 106, στ. γ')

πιστεύω! Ἐν τούτοις ὅμως... ἀπελύ-
θη!.. Σὲ ἀπέλυσεν ὁ Ἀυτοκράτωρ; προ-
σέθεσεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἐκτορα.
Διατὶ; Τί ἔτρεξες;

— Μὲ διέβαλαν εἰς τὴν Αὐτοῦ Με-
γαλειότητα! — Ποῖος;

Ὁ Ἐκτωρ ἐπιθύρσει λέξεις τινας ἀ-
καταλήπτους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσεβάλεν εἰς τὸ
δωμάτιον ὁ πολίτης Δαγκνέ.

— Πῶς; τί ἀκούω; τί εἶνε αὐτὰ ποῦ
μου λέγει ἡ Δε-
σποινὴ Σιδωνία;
ἤρχισε μετὰ τὴν
συνήθη του στο-
μύλιαν. Ἀλήθεια ὁ φίλος μου Ἄλ-
θας δὲν εἶνε πλέον Ἀκόλουθος τοῦ
Αὐτοκράτορος;

— Ἔτσι φαίνεται! ἀπήντησεν ὁ
κύριος Μοραντζῆς.

— Τόσω τὸ καλλιτέρον! Ἦτο ἄ-
νάξιον ἐνός Γάλλου, νὰ ὑπηρετῇ τὸν Ἀρ-
παγα!

— Εἶσαι τρελλός, Δαγκνέ! ἀπήντη-
σεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Εἶμαι βεβαίως ὅτι ὁ
Ἐκτωρ δὲν συμμερίζεται διόλου τὴν ἰ-
δέαν σου καὶ ὅτι ἀπεναντίας λυπεῖται
πολὺ ποῦ ἔχασε τὴν θέσιν του.

— ὦ, ναί, κύριε Μοραντζῆ! πολὺ!
εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, μόλις καὶ μετὰ βίας
συγκρατῶν τὰ δάκρυά του.

— Έγώ όμως δεν έμαθα ακόμη τί συνέβη ακριβώς, εξηκολούθησαν ο κύριος Μοραντζής. Μου είπες ότι σε διέβαλαν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ἄλλα τί τῷ εἶπον;

— Ὅτι δὲν τὸν ὑπηρετοῦσα πιστῶς... ὅτι ἔχω φίλιες μὲ τοὺς ἐχθρούς του... ὅτι.

— Νὰ τὰ μας! διέκοψεν ἀποτόμως ὁ πολίτης Δαγκνέν. Δὲν σὰς το ἔλεγα ἐγώ; Ὁ Φουσέ! νὰ, νὰ, μάλιστα, ὁ Φουσέ! Μόνος αὐτὸς ἤμποροῦσε νὰ πῆ τέτοια πράγματα! Διόλου δύσκολον μάλιστα νὰ εἶπε ὅτι συνωμοτούσες καὶ ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος! Παντοῦ αὐτὸς βλέπει συνωμοσίας. Ὁ Φουσέ! Ψεύματα; δὲν εἶνε ὁ Φουσέ;

— Ὁ ἔκτωρ δὲν ἀπήντησε. — Ἐπειδὴ μὰς εἶδε χθὲς μαζί, ἀλήθεια; ἐξηκολούθησαν ὁ Δαγκνέν. Ἐ, πές μου, δὲν εἶνε γι' αὐτὸ;

— Ὁ ἔκτωρ δὲν ἀπήντησε καὶ πάλιν. — Βλέπετε λοιπὸν; Εἶχα ἄδικον νὰ τον λέγω κατὰσκοπον καὶ ραδιοῦργον καὶ παλῆάνθρωπον; ἔ; Τὰς χειροτέρας ὕβρεις νὰ του πῆ κανεὶς, πάλιν δὲ θά τον λούσῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ ἐκδικηθῇ τὸ παιδί, ἐπειδὴ τὸ εἶδε μαζί μου! Ὁ ἀνανδρός! Ἡξεύρει ἐν τούτοις καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν συνομιτῶ, ὄχι! καὶ ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἀρκετὰ καλὸς πατριώτης, ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ προκαλέσω νέας ταραχὰς καὶ ἐπαναστάσεις! Ἄν καταρῶμαι τὸν Βοναπάρτην, δὲν θὰ πῆ ὅτι θέλω καὶ νὰ τον ρίψω! Καθιστᾷ τὴν Γαλλίαν μεγάλην, ἐνδοξὸν καὶ ισχυρὰν! καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ βλάψῃ αὐτόν, χωρὶς νὰ βλάψῃ καὶ τὴν Γαλλίαν. ἤμποροῦσε ὅμως νὰ την κάμῃ μεγάλην, ἀλλὰ καὶ νὰ την ἀφήσῃ ἐλευθέραν! Ὡ, ἂν ἤρκετο μὲ τὸν τίτλον τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ὑπάτου, ἂν δὲν τῷ ἤρκετο ἡ γελοία ἰδέα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, δὲν θὰ εἶχα νὰ εἶπω ἐναντίον του τίποτε!

— Ἐν τούτοις ὅμως, εἶπεν ὁ κύριος Μοραντζής, ἐκφράξεις τὰ φρονήματά σου κατὰ τρόπον τόσο ζωηρόν, ὥστε ὁ καθένας ἤμποροῦσε νὰ υποθέσῃ ὅτι δὲν περιορίζεσαι μόνον εἰς λόγια! Ἰδοῦ, τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ κατεστράφη ἐξ αἰτίας σου. Τί θέλεις νὰ κάμῃ τώρα;

— Ἀλήθεια λές! ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς. Καταραμένη γλῶσσα! Δὲν θὰ σταθῇ καὶ μὴν ἑστὴν; — Ποῦ νὰ σταθῇ κατὰ τὸν δρόμον ποῦ της δώσατε, μπάμπια-Δαγκνέν! εἶπε γελῶσα ἡ Λουκία.

— Ὅριστε ἐκεῖ! ὀριστε! εἶπεν ὁ Δαγκνέν. Δόσε θάρρος ἐστὰ παιδιά! Ἄ, κατεργαροῦλα! φλόγα λές τὸν θεόν σου, ἔ; Ἀμὲ σὺ τί εἶσαι;

— Ἡ Λουκία ἠτοιμάσθη νάνταπαντήσῃ. — Ἀρκεῖ, παρακαλῶ! εἶπεν ὁ κ. Μοραντζής. Νὰ μου κάμετε τὴν χάριν νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ με ἀφήσετε μόνον νὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ὁ ἔκτωρ καὶ ἡ Λουκία ἐξῆλθον. Ὁ Δαγκνέν ἔμεινε.

— Πῶς λυποῦμαι! μὰ πῶς λυποῦμαι! εἶπε βηματίζων ἐν ταραχῇ. Νάγαπῶ τόσο αὐτὸ τὸ παιδί, νὰ το ἐκτιμῶ, νὰ θέλω τὸ καλὸν του καὶ νὰ του κάμω τέτοιο κακό!

— Ἐγὼ σοῦ τα εἶπα τόσες φορές, ἀπήντησεν ὁ φίλος του. Ἡ γλῶσσά σου θά σε καταστρέψῃ. Καλὰ εἶπεν ἡ Λουκία, ἂν καὶ δ' ἔπρεπε, νὰ σοῦ το εἶπῃ κατὰ πρόσωπον. Ἦς ἐδώσες δρόμον τῆς γλώσσης σου, καὶ τώρα ποῦ νὰ σταθῇ! Θὰ τρέχῃ αἰωνίως καὶ θά σε βλάπτῃ αἰωνίως.

— Ἄν ἦτον νὰ ἐβλαπτε μόνον ἐμὲ, ὑπομονή! Ἀλλὰ νὰ ποῦ βλάπτῃ ἐκείνους ποῦ ἀγαπῶ. Δὲν ὑπάρχει ἀρὰ γε κανέναν τρόπον νὰ ἐπανορθῶσω τὸ σφάλμα μου; Ἐχω φίλους, οἱ ὅποιοι...

— Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος; νὰ μὴν ἀναμιχθῆς διόλου. Τὸ μόνον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ μὴ φαίνεσαι δημοσίᾳ μαζί με τὸν ἔκτορα. Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ ἀφήσε με μόνον. Θέλω νὰ σκεφθῶ ἂν ὑπάρχῃ κανὲν μέσον σωτηρίας...

— Πόσον λυποῦμαι, μὰ πόσον λυ-

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Μαρτίου.

ΑΤΑ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀνοιξέως, ὁ κῆπος τοῦ Ζαππείου ἐνεδύθη τὴν νέαν του πρασίνην στολήν, ἐλκύων πρὸς τὰ ἐκεῖ ὄλους τοὺς ἀθηναίους περιπατήτας.

Εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ ὡραιότερον τοπεῖον τῶν Ἀθηναίων ἡ μεγάλη ἐκείνη πλατεῖα, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας κατέχει τὸ Ζάππειον καὶ ἡ ὁποία ἐκτείνεται μὲ ποικίλους καλλωπισμούς ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ Ὀρφανίδου, μέχρι τοῦ Σταδίου. Πολλοὶ ισχυρίζονται μάλιστα ὅτι ὑπὸ ἐποψίν θέας δυσκόλως θὰ εὑρισκῆ τίς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐφάμιλλον τοποθεσίαν. Τὰ μνημεῖα, οἱ λόφοι, τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὅλα γύρω εἶνε τοποθετημένα οὕτω πῶς, ὥστε τὸ ἐν νὰ μὴ ἀπόκρυπτη τὸ ἄλλο καὶ νὰ φαίνωνται ἐπίσης ὅλα εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἔκτασιν, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ εἰκόνα ζωγράφου, παρά μὲ τοπεῖον φυσικόν. Ἄν δὲ προσθέσῃ κανεὶς εἰς τὴν φυσικὴν καλλονὴν καὶ τὸ ἱστορικὸν μεγαλεῖον τῆς τοποθεσίας, ἂν συλλογισθῇ ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐκεῖνος μὲ τὰ γλυκύτατα χρώματα εἶνε ὁ φημισμένος ἀττικὸς οὐ-

ποῦμαι! ἐπανελάθεν ὁ πολίτης Δαγκνέν, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Καταραμένη γλῶσσα! Ἄς μου γίνῃ, τοῦλάχιστον μαθημα...

— Τώρα πλέον πρὸς τί; εἶπεν ὁ κύριος Μοραντζής ὑπομειδιῶν. Καὶ προπέμφας τὸν φίλον του μέχρι τῆς θύρας, τὴν ἔκλεισεν ὀπισθὲν του.

Ἐπανελθὼν, ἐκάθησε πάλιν πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καλαιῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὸν εἶχε διακόψῃ ἡ εἰσοδος τοῦ ἔκτορος καὶ τῆς Λουκίας.

— Περίεργος σύμπτωσις! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὑπάρχει κάποια ἐλπίς, ἀμυδρὰ ἐλπίς, νὰ ἐξευμενισθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ νὰ παραλάβῃ πάλιν τὸν ἔκτορα. Τίς οἶδε! Ἀλλῶς τὸ μέλλον του εἶνε κατεστραμμένον! Ἄλλ' ἀρὰ γε ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ θελήσῃ νὰ με δεχθῇ εἰς ἀκράσιν; Μπᾶ! καὶ τί χάσω ἂν δοκιμάσω;

Καὶ διακόψας τὴν ἐργασίαν του ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἀμαξάν καὶ διηυθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ρανός, ὅτι ἡ γλαυκὴ ἐκείνη θάλασσα ἡ ὁποία φαίνεται ἐν ἀπόπτῳ ὡς ὄνειρον, εἶνε ὁ ἐνδοξὸς Σαρωνικός; ἂν ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ ἀμφιθέατρον τὸ ὁποῖον λευκάζει ἐκεῖ-πέρα εἶνε τὸ περίφημον Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὅτι τὸ βουνὸν τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δύσιν φαίνεται ὡς γιγάντειος σωρὸς μενεξέδων, εἶνε ὁ Ὑμηττὸς τῆς ἰοστεφάνου πόλεως; ἂν λάθῃ ὑπ' ὄψει του ὅτι τὰ πανάρχαια ἐκεῖνα ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται ἀπέναντί του, εἶνε ὁ Ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ὅτι ὁ βράχος ἐκεῖνος ὁ κομψὸς καὶ εὐγραμμὸς, ὁ προσπίπτων μὲ τὴν χάριν ἐπὶ τοῦ πορφυροχρῶτου οὐρανοῦ τῆς δύσεως, εἶνε ἡ ἀθάνατος Ἀκρόπολις, — τότε μόνον θὰ ἐνοήσῃ διατὶ τὸ τοπεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίσαμεν πλέον νὰ θαυμάζωμεν χωρὶς νὰ μας κάμῃ πάντοτε τὴν αἰσθησιν, εἶνε μοναδικὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον!

Εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ἔχοντες ἕνα τοιοῦτον περίπατον, μαγνητίζοντα μὲ τὰς καλλονὰς του καὶ συγκινοῦντα μὲ τὴν δόξαν του, — εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι οἱ τρυφῶντες εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία διηγείται εὐγλώττως ὄχι μόνον τὰ μεγαλεῖα τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐν ᾧ τέρπει τὰς αἰσθήσεις μὲ τὰς ὡραίας τῆς γραμμὰς καὶ τὰ λαμπρά τῆς χρώματα, ἐγκλείει τρόπον τινὰ καὶ τὴν θαυμαστοτέραν σελίδα τῆς ἀρχαίας μας ἱστορίας!

Εἰς ἕνα φιλικόν μου στίτι, μοῦ διηγήθησαν σήμερον τὴν ἐξῆς σκηνὴν, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχαν γελάσῃ ἀρκετὰ τὴν προτεραίαν.

22 Μαρτίου.

Χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐπα-

ναρχόμενος ἐξ ἐνός τοιοῦτου περιπάτου. Ἐξῆλθα ἐνωρίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους περιπατητὰς καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασα τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ζαππείου, καὶ ἀφ' οὗ ἐρρέμβασα ἀρκετὰ δόξης ρεμβασμούς, ἀτενίζων τὸ Στάδιον καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, λουόμενα ἀπὸ τὰς χρυσὰς ακτίνας τοῦ ἡλίου, — περιεπλανήθη κατόπι ἀνα τὰς πρασιάς, ἀναπνέων τὸν ἀρωματώδη ἀέρα τοῦ βασιλικοῦ κήπου.

Ὁ κῆπος τοῦ Ζαππείου δὲν ἦτο ἔρημος. Ἀπεναντίας προσέδιδεν εἰς αὐτὸν ἀπαράμιλλον χάριν ὁ μικρόκοσμος, τὸν ὁποῖον ἐξένιζε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἦσαν τὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μὲ τὰς παραμάνας των.

Τὶ χαριτωμένα μπεμπέ! πῶς τὰ ἐκαμάρωσα! Τὰ μικρότερα, καθισμένα εἰς τὰ ἀμαξάκια των, τὰ τροχοφόρα αὐτὰ κρεββατάκια — Εὐδρόμα Λίνα, ὡς θὰ τα ἐβάπτιζεν ἴσως ὁ Καίσαρ Κασκαπέλ, — ἀνέπνεον μ' εὐφροσύνην τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀπελάμβανον τὸν ἥλιον.

Ἄλλα ἔσειον πῆς κοῦδουνίστρες των, ἄλλα ἔσειον μόνον τὰ χεράκια των, ἄλλα ἑτερέτιζαν τὰ ἀκατάληπτα λογάκια των — ἀλλὰ κανὲν δὲν ἔκλειε, κανὲν δὲν ἐφαίνετο δυσηρεστημένον, μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἐκείνην χαρὰν.

Τὰ μεγαλῆτερα πάλιν ἐπαίζαν μαζί κατὰ συμπλέγματα, καὶ ἔτρεχαν, καὶ ἐφώναζαν, καὶ ἐγελοῦσαν, καὶ ἐκυλοῦσαν τὰ στεφανάκια των, καὶ ἔσειον τὰ ἀλογάκια των, καὶ ἐγέμιζαν μὲ γῶμα τὰ μικροσκοπικὰ τέντζεράκια των, ἡ ἰηδοῦσαν μὲ τὸ σχοινακί, ὄλω χαρὰ καὶ ὕθμια καὶ κινήσις καὶ ζωηρότης. Καὶ ἐν ᾧ ἐπερνοῦσα ἀπὸ κοντὰ των, ἐσήκωναν τὰ ματάκια των καὶ μ' ἐκύτταζαν, ὡς ἂν ἐπεριμεναν κανένα γνωρίμον καὶ ἐβλεπα ματάκια γαλανὰ καὶ καστανὰ καὶ μαῦρα, ἐστραμμένα πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ μ' ἐκπληξίν, ἀλλὰ μὲ θάρρος, ἀλλὰ μὲ χαμόγελον καὶ μὲ γλυκύτητα ἀγγελικὴν...

Τὶ χαριτωμένους αὐτοὺς ὁ μικρόκοσμος! καὶ πόσον μ' ἐσυγκινοῦσε ποῦ τον ἐδλεπα εἰς ἐκείνην τὴν ἐνδοξὸν θέσιν!

Ἦπὸ τὴν σκίαν τῆς Ἀκρόπόλεως τὰ νήπια τῶν ἀθηναίων μοῦ ἐφαίνοντο πραγματικῶς ὡς ὁ σπόρος ἐνός μέλλοντος ἐνδόξου καὶ μεγάλου! θὰ ἔλθῃ ἡμέρα — ἔλεγα, — κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν ἤξεύρουσιν οὔτε ποῦ εὑρίσκονται, οὔτε τί εἶνε, θάνθρωθοῦν, καὶ θὰ ἐνοήσουν ὅτι εἶνε ἀπόγονοι μεγάλων, καὶ θὰ μάθουν ὅτι κατοικοῦν εἰς ἐνδοξὸν γῆν, καὶ θὰ μεγαλοῦργήσουν!

Εἰς ἕνα φιλικόν μου στίτι, μοῦ διηγήθησαν σήμερον τὴν ἐξῆς σκηνὴν, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχαν γελάσῃ ἀρκετὰ τὴν προτεραίαν.

Ἐνα ποτήρι γλυκοῦ εὐρέθη σχεδὸν ὄλον φαγωμένον. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδία δὲν ἤξευρε τίποτε — ὅπως πάντοτε, — καὶ ὁ ἐνοχος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ.

— Σταθῆτε νὰ τον εὐρω ἐγὼ! εἶπεν ὁ πατέρας, ἄμα ἦλθε καὶ ἔμαθε τὴν λαίμαργον κλοπὴν. Καλέσας τὰ παιδία, προσέποιήθη μέγalon τρόπον καὶ ἠρώτησεν: — Ἄχ, παιδιά, μου! πῆτῆ μου γρήγορα! ποῖος ἀπὸ σὰς εἶχε τὴν ατυχίαν νὰ φάγῃ ἐκεῖνο τὸ γλυκό;...

ἔ;... κανεὶς δὲν το μαρτυρεῖ;... Ὡ, δυστυχία μου! εἶχα βάλῃ μέσα φαρμάκι γιὰ τοὺς ποντικούς!

Τότε ὁ μικρὸς Νίκος, κάτωχρος, πιάνει τὴν κοιλίαν του καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ: — Ἐνα γιατρό! γρήγορα ἕνα γιατρό! εἶμαι δηλητηριασμένος!

Ὡς ἰατρὸς ὅμως τῷ ἐχρησίμευσεν ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος μ' ἕνα γερὸν ξυλοκόπημα, τὸν ἰάτρεισε — διὰ παντὸς ἐλπίζω, — ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν του.

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνοφελὴς ἄνθρωπος ἀπὸ ἐκείνον ὁ ὁποῖος ζῆ διὰ νὰ τρώγῃ.

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΑΛΕΚΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ, μαθηταί. Ἡ Σκηνὴ εἰς διάδρομον Σχολείου κατὰ τὸ διάλειμμα.

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἐλα, Παῦλε, τί στέκεσαι; Δὲν θὰ κατεβῶμε ἐστὴν αὐλή;

ΠΑΥΛΟΣ (Κρατῶν ἐν βιβλίον ἀνοικτόν.) — Μία στιγμὴ. Θέλω νὰ περάσω ἀκόμη μὴν ὀλίγον τὴν ἱστορίαν μου, ἐδῶ ποῦ εἶνε ἡσυχία... Δὲν ἤξεύρω σχεδὸν λέξι.

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἀμελέτητος, κατὰ τὸ σύνθημα.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὅχι δά, καίμνε Ἀλέκο. Μελετῶ... μελετῶ... ἔχω ὄλη τὴν καλὴ διάθεσι. Μὰ τί νὰ σου κάμω, ἀφ' οὗ δὲν ἤμπορῶ νὰ τα μάθω;

ΑΛΕΚΟΣ. — Νὰ μελετᾷς περισσότερον, νά.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μὰ πόσῳ περισσότερο; Ἄφ' οὗ μελετῶ ὅσῳ μελετοῦν καὶ οἱ ἄλλοι; Πταῖω ἐγὼ ἂν εἶμαι λιγάκι ξεροκέφαλος; Δὲν μπορῶ πάλιν νὰ θυσιάσω τὸν περίπατό μου καὶ τὰ παιγνίδιά μου καὶ κάθε μου διασκεδάσι καὶ νὰ γίνω φθισικός ἀπὸ τὴ μελέτη, γιὰ νὰ πάρω ἕνα καλὸ βαθμὸ! Τύφλα νάχῃ! (Ἐπαπτόμενος) Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ θὰ φάγω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὰ ἐπὶ τὰ καὶ γιὰ τὰ ὀκτώ τοῦ κυρίου καθηγητοῦ! Οὐφ, βαρέθηκα!

Γιαλιὰ καρριά νὰ γίνουν! (Πετᾷ τὸ βιβλίον του μὲ ὀρμήν.) Ἐλα! πᾶμε ἐστὴν αὐλή νὰ πάρωμε λιγάκι ἀέρα. Ἐσκασα! οὐφ! οὐφ! (Φουσᾷ.)

ΑΛΕΚΟΣ (Κυττάων αὐτὸν μὲ ἀπορίαν.). — Σήκωσε τὸ βιβλίον σου, μὴν το χάσης. ΠΑΥΛΟΣ. — Ἄς το χάσω! (Μετά τινα παύσιν.) Θέλεις νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἀλέκο; Συχάθηκα περὶ τὰ βιβλία! Δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ βιβλία, ἐτελείωσε! Χαμένος κόπος καὶ χαμένος καιρὸς... ἀφ' οὗ δὲν κατορθῶ νὰ πάρω ἕνα καλὸ βαθμὸ! Ἀφίνω δὰ ποῦ πταῖς καὶ σὺ λιγάκι...

ΑΛΕΚΟΣ (Ἐκπληκτός.). — Ἐγώ;! καὶ τί σου κάνω ἐγὼ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά, ὄλω μὲ ἀπογοητεύεις.

ΑΛΕΚΟΣ. — Σὲ ἀπογοητεύω; Καὶ πῶς, παρακαλῶ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά; χίλιες φορές σοῦ εἶπα, ἄμα μ' ἐρωτᾷ ὁ Καθηγητὴς, νὰ μου ψιθυρίσῃς κάτι τι, καθὼς κάθεται ἀπὸ πίσω μου, ἀλλὰ ἐσὺ ταμπουδιά!... Ἀφωνος ὡς ἰχθύς!

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἄ, μὲ αὐτὸ σὲ ἀπογοητεύω;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται! μὲ κάνεις καὶ πέρνω ὄλω κακοὺς βαθμούς.

ΑΛΕΚΟΣ. — Θέλεις δηλαδὴ νὰ σου κάνω τὸν ὑποβολέα... ὅπως εἰς τὸ θέατρο.

ΠΑΥΛΟΣ (Μειδιῶν.). — Ἐπάνω-κάτω. Ἐπειτα, μὴ νομίζῃς δὰ ὅτι εἶμαι καὶ τόσο ἀμελέτητος, ὥστε, ἂν μου ψιθυρίσῃς καμμιά φορά Βρ ε σ τ η, ἢ Π ε σ τ η, ἢ Α ἱ γ ι ν α, νὰ σου πῶ θυμωμένος: «Μὰ ποῖαν νὰ βρῶ;» ἢ «ποῖαν νὰ πῶ;» ἢ «τί ἔγεινες;»

ΑΛΕΚΟΣ (Γελῶν.). — Ὅλω ἐστὴ Γεωγραφία γίνονται αὐτὰ τὰ λογοπαίγνια.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὅχι δά, γίνονται καμμιά φορά καὶ ἐστὴ Γραμματικὴ. Μία φορά ὁ Διδάσκαλος ἐρωτοῦσε: «Πῶς εἶνε τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ εἶμι;» Ὁ ὑποβολεὺς ἀπὸ πίσω: «Εἶναι!... Εἶναι!... Εἶναι!» Καὶ ὁ ἐξεταζόμενος ἀπὸ ἐμπρός: «Μὰ τί εἶνε ἐπὶ τέλους! μ' ἔσκασες!»

ΑΛΕΚΟΣ (Γελῶν δυνατώτερα.). — Ὅχι δά! σὺ τῷφτεισες αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

ΠΑΥΛΟΣ (Τώρα μιλῶν σπῆκόνων τὸ βιβλίον του.). — Λόγον τιμῆς, εἶνε γεγονός!... Ἀλλὰ σοῦ εἶπα, ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο ἀμελής. Κάτι διαβάζω, κάτι ξεύρω... ὥστε μὲ μὴν μικρὰ βοήθεια, εἴμπορεῖ νὰ πάρω καὶ ἐγὼ ἕνα βαθμὸ...

ΑΛΕΚΟΣ. — ποῦ νὰ μὴ σ' ἀπογοητεύσῃ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται! Ἡ μνήμη μου εἶνε λιγάκι ἀδύνατη. Νὰ π.χ. (Ἀνοίγει τὸ βιβλίον του.) Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τὸ ἐδιάβασα δύο φορές...

ΑΛΕΚΟΣ (Μὲ ἐκπληκτικὴν προσποιήτην.). — Δύο φορές!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι; σοῦ ὀρκίζομαι! δύο φορές. Καὶ ὅμως δὲν θυμοῦμαι οὔτε λέξι. Μόνον τὸ «Βάσκος δὲ Γάμα» θυμοῦμαι.

ΑΛΕΚΟΣ. — Εἶνε τρεῖς λέξεις! πάλιν καλά... (Ἀλλάζων τόνον) Ἄμ' ἐγὼ που διάβασα δέκα-δώδεκα φορές αὐτὸ τὸ μάθημα;

ΠΑΥΛΟΣ (Μ' ἐκπλήξην ἀληθινήν).— Δώδεκα φορές! . . . Α, θά μου ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀπὸ τὴν τρίτην φορὰ θά μ' ἐπιανε νύστα . . .

ΑΔΕΚΟΣ.— Ἐκατόλαβα. Ὡστε θέλεις νὰ κάνουμε θέ α τ ρ ο. Ἐσὺ θὰ περνᾷς μιά-δύο φορές τὸ μέρος σου, σὺν τοὺς ἡθοποιούς, καὶ ὕστερα θὰ περιμένῃς ἀπὸ τὸν ὑποβολέα, ἀπὸ ἐμέ. Καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παγγεῖλῃς ἐνώπιον τοῦ κοινού— ἐνώπιον τοῦ καθηγητοῦ ἤθελα νὰ εἶπω, —θὰ ἐπαναλαμβάνῃς, ὅ,τι θὰ σου ψιθυρίζω ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ (Μεσιδῶν). — Ἐπάνω-κάτω. ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ ἀντὶ χειροκροτημάτων, θὰ πέρνῃς ἕναν καλὸ βαθμὸν ποὺ νὰ μὴ σε ἀπογοητεύῃ. . . ἔ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Βεβαίωτατα! ΑΔΕΚΟΣ.— Μὰ ἐσυλλογίσθης ὅτι αὐτὸν τὸ βαθμὸν θὰ τον κλέπτῃς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μελετοῦν, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸν ὑποβολέα σου;

ΠΑΥΛΟΣ (Με πιρριαν). — Α, γι' αὐτὸ μού κάνεις τώρα τὸν ἠθικὸ φιλόσοφο! Ὁ ἐγωϊσμός σου δὲν σου ἐπιτρέπει νὰ φαινόμεθα ἴσοι. Δὲν θέλεις νὰ σου κλέπτουν τὸν βαθμὸν σου.

ΑΔΕΚΟΣ.— Ὅχι, ὄχι γι' αὐτὸ, διαμαρτύρομαι! Μόνον ἐγωϊστής δὲν εἶμαι! Ἐγὼ σοὺ κάνω ἀν θέλῃς εὐχαρίστως τὸν ὑποβολέα, ἐγὼ σοὺ χαρίζω τὸν βαθμὸν μου, ἔστω! Ἀλλὰ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, τί τον θέλεις αὐτὸν τὸν βαθμὸν;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὡραία ἐρώτησις! Ὅταν ἔχω καλοὺς βαθμούς ὅλον τὸν χρόνον, δὲν ἤξεύρεις ὅτι θὰ προβιάσθῃ;

ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ εἰς τί θὰ σου χρησιμεύσῃ ὁ προβιάσμός;

ΠΑΥΛΟΣ.— Νὰ τὰ μας! Θὰ τελειώσω τὸ Γυμνάσιον καὶ θὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριόν μου!

ΑΔΕΚΟΣ.— Αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἐνδιαφέρει! Αὐτὸ νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ πᾶν! Καὶ ἂν, ὅταν θὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὑποβολέως, ἰδῆς ὅτι δὲν ἤξεύρεις τίποτε; ἂν θὰ ἔχῃς χάσῃ τὸσον καιρὸν καὶ τόσα χρήματα, χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτε; χωρὶς νὰ μάθῃς γράμματα; ἂν θὰ γίνεσαι γελοῖος παντοῦ; ἂν θανάγκάζῃς τοὺς ἄλλους νὰ λέγουν: «Τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, φαντασθῆτε!» ἂν δὲν σου μείνῃ, παρὰ ἢ λυπηρὰ συναίσθησις ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι ἀγράμματος; ὅτι οἱ βαθμοὶ καὶ τὸ ἀπολυτήριον εἶνε μίᾳ ἀπάτῃ; ὅτι δὲν εἶσαι χρήσιμος εἰς τίποτε; ἔ; . . . τότε ποῖος θὰ σοὺ πταίῃ; ὁ ὑποβολέας σου, ἢ ὁ ἑαυτός σου;

ΠΑΥΛΟΣ.— Μπρέ! καὶ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτὸ πότε! (Μένει σκεπτικός.)

ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ το συλλογίσθῃς! Πάρε ἕναν καλὸν βαθμὸν ποὺ δὲν σου ἀξίζει. Σοὺ τον χαρίζω.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μπρέ! καὶ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτὸ πότε! (Μένει σκεπτικός.)

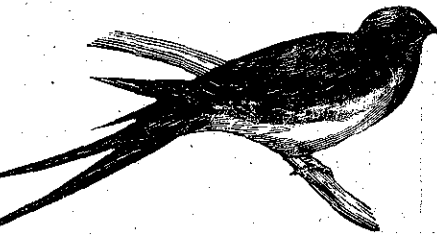
ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ το συλλογίσθῃς! Πάρε ἕναν καλὸν βαθμὸν ποὺ δὲν σου ἀξίζει. Σοὺ τον χαρίζω.

ἀλλὰ σὲ βεβαίω ὅτι εἰς τίποτε δὲν σου χρησιμεύει. Ἄν οἱ καλοὶ βαθμοὶ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ σε κάνουν νὰ μάθῃς, τότε μάλιστα! Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ καλοὶ βαθμοὶ σημαίνουν μόνον ὅτι ἔμαθες—καὶ ἂν δὲν ἔμαθες, τότε τὸ χειρότερον διὰ σέ . . . Ἐ, τί συλλογίζεσαι; θέλεις τώρα νὰ σου κάνω τὸν ὑποβολέα; (Κτυπᾷ ὁ κώδων.)

ΠΑΥΛΟΣ (Ἐντρομος, συνερχόμενος). — Ὁ κώδων! δυστυχία μου! Δὲν ἔμαθα τίποτε . . . Ἀλέκο μου φίλτατε! (Δαμβάνει τὴν χεῖρά του) Ἄν με βγάλῃ ὁ καθηγητής, ψιθύρισέ μου καμμία λέξι. Σοὺ το ζητῶ διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἀπὸ αὐριον δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκη ὑποβολέως.

ΑΔΕΚΟΣ.— Μοῦ το ὑπόσχεσαι; ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι! τοῦλάχιστον ὅτι θὰ προσπαθῆσω! (Σπεύδων εἰς τὴν παράδοσιν). ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Τώρα τὴν ἀνοίξῃ ἔρχεται τὸ μαῦρο χελιδόνι καὶ με τὰγαπιμένο του ζευγαρί εὐθὺς σιμώνει εἰς τὴν παλάτῃ του γειτονιά.

Καὶ με τραγουδι εὐγνώμονο τῆ στέγῃ χαιρετοῦνε, τὸ σπιτί ποῦ ἐμεγάλωσαν . . . καὶ πρόσχαρα πετοῦνε ἔς τὴν ἀσημένια ποταμιά.

νὰ πάρουν με τὸ ράμφος των τῆς ἄμμου λιθαράκια, σπιλὸ ἀπὸ τὸν δρυο-τις, ἀπ' τὸν ἀγρὸ ξυλάκια, νὰ πλέξουν τεχνικὴ φωλιά.

κ' ἐκεῖ νὰ ξεγεννήσουνε, νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους ὡς πού νὰ μεγαλώσουνε νάνοιξουν τὰ πτερά τους εἰς τούρανου τὴν ἀγκαλιά!

Κ' εἶνε πουλιά γλυκόλαλα, ὀλόμαυρα συνήθως, π' ἔχουν πλατὺ τὸ στόμα των λευκόχρωμο τὸ στήθος, σὺν τὸ ψαλίδι τὴν οὐρά.

Καὶ με πτερά στενόμακτρα ἀκούραστα ὅλην ἡμέρα πετοῦνε καὶ ζυγίζονται ἔς τὸν γαλανὸν αἰθέρα, κ' ἔντομα τρώγουν βλαθερά.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΙΣΧΥΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Πλούσιός τις γεωκτῆμων, βλέπων τὰ δάση του καταστρεφόμενα ἀπὸ τὰ θηρία, διέταξε νὰ κατασκευάσουν μίαν μεγάλην παγίδα, διὰ νὰ συλλαμβάνωνται καὶ γὰποθνήσκουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐσκαψαν λοιπὸν ἕνα λάκκον βαθύ, τὸν ὅποιον ἐσκέπασαν με κλάδους δένδρων. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα μίᾳ ἄρκτος, ἕνας λύκος, μίᾳ ἀλώπηξ καὶ ἕνας λαγὼς.

Ἐμειναν ἐκεῖ μέσα μίαν ἡμέραν, δύο ἡμέρας, τρεῖς ἡμέρας. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἶπε;

— Κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ θυσιασθῇ. Ἄν δὲν φάγωμεν τὸν νεώτερον, ἐξάπαντος θάποθάνωμεν ὅλοι μας ἀπὸ τὴν πείναν.

Τρέμων ὁ λαγὼς εἶπεν: — Ἐγὼ εἶμαι ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν! Καὶ ἡ ἀλώπηξ: — Ἐγὼ εἶμαι πενήντα! Καὶ ὁ λύκος: — Ἐγὼ εἶμαι σαράντα! Ἡ δὲ ἄρκτος: — Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἐνὸς ἔτους. Ὅποιος θέλῃ, ἄς ὀρίσῃ νὰ με φάγῃ.

Τὰ ζῶα ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἔφαγαν . . . τὸν λαγὼν διότι ἦτο ὁ ἀσθενέστερος καὶ δὲν ἠδύνατο νάντισταθῇ!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐνα μόνον ἄτακτο παιδί ἀρκεῖ διὰ νὰ μεταβάλλῃ τὴν οἰκίαν εἰς Πανδαιμόνιον.

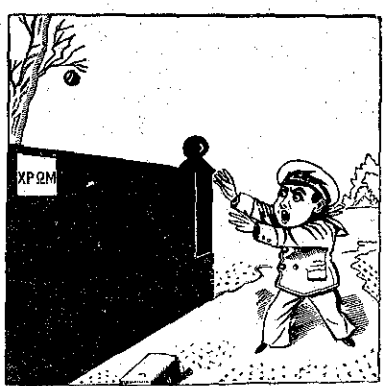
Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά εἶνε τρόπον τινα ἡ σημαία τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοΐξεως.

Καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται διακρίσεις. Ἄν ἐρωτησώμεν τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, θὰ μας εἶπῃ ὅτι ἐν ᾧ π.χ. ἡ πτωχὴ Γῆ εἶνε μονοσέληνος, ὁ Κρόνος εἶνε Ὀκτασέληνος.

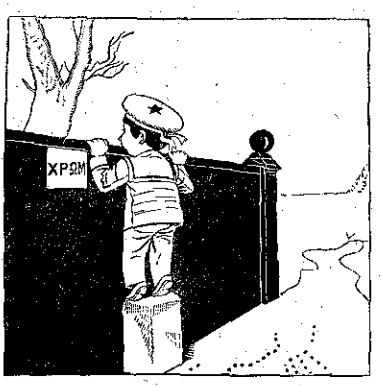
Στοιχάζομαι ὅτι καὶ τὸ ὠραιότερον ἄρωμα ἂν εἶχεν ἡ Τσουκνίδα, κανεὶς δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ τὴν μυρίσῃ. Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενος: Τὰ διανοητικὰ προτερήματα χωρὶς εὐγένειαν ἤθους καὶ χαρακτήρος καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀπροσπέλαστον.

«Μὴ νομίζετε ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶνε μαύρη, ὅπως τὸ πρόσωπόν μου» εἶλεγε μίαν φορὰν ἕνας ἀγαθότατος μαῦρος. Καὶ εἶπα: Ἰδοὺ πραγματικῶς ἕνας Ἀράκης . . . Κάτασπρος.

ΖΩΝΤΑΝΗ ΧΑΛΚΟΜΑΝΙΑ

Ἄ! πάει τὸ τόπι μου!

Τὸ βλέπω, —μὰ πῶς νὰ το πιάσω;

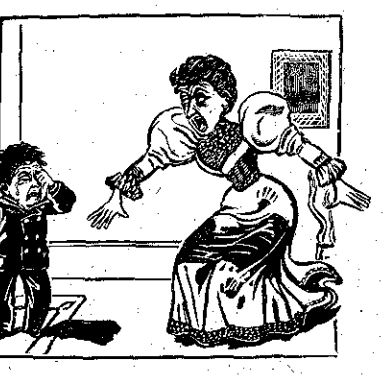
ὦ, μητέρα! . . . ἐμαύρισα! . . .

— Βρε παλῆκαϊδο! τί εἶνε αὐτά; — Δὲν ἤξευρα, μητέρα, πῶς τὸ χρέμα ἦταν φρέσκο . . .

— Καὶ δὲν ἔβλεπες τὴν ἐπιγραφή; ἔ; Ἐλα ἐδῶ τώρα νὰ σου δείξω, νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς . . .

— Πωπῶ! Πάει καὶ τὸ δικό μου φέρεμα. Ἐθῆγες ὀλόκληρος ἐπάνω, σὺν νὰ ἦσουν χαλκομανία!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ] (Συνέχεια ἴδε Σελ. 101)

II'.

«Ἐρχίσαμεν πάλιν τὴν συνειθισμένην μας ζωὴν. Τώρα ἤμουν πλέον εὐχαριστημένη ἀφότου εἶδα ὅτι ἡ μητέρα μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἐζήλευα πού τὴν ἔβλεπα νὰ περιποιοῖται τὸ ἀδελφάκι μου περισσότερο ἀπὸ ἐμέ.

«Ἡ καίμενη ἡ κυρία Μίλχ! Ἀλήθεια, τί περίεργον πράγμα! Ἐν ᾧ οἱ πελάται δὲν τῆς ἔλειπαν ποτέ, ἐκείνη ἦτο τώρα μελαγχολικὴ, λυπημένη, σκεπτικὴ. . . Καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ βοσκὸς μας, τὸ ἴδιο. Καμμίᾳ φορᾷ ἔβλεπα μελαγχολικὰ καὶ τὰ κοριτσάκια τῆς κυρίας Μίλχ. Μόνον τὸ μπεμπέ τῆς ἦτο πάντοτε χαρούμενον καὶ ἐφώναζε καὶ ἐσήκωνε τὰ χεράκια του, ὅταν ἔβλεπε τοὺς πελαγούς πού το εἶχαν φέρῃ.

«Κ' ἐγὼ ἤμουν χαρούμενη. Ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίνα ἤρχοντο κάθε ἡμέραν καὶ ἐπαίξαμεν, ἐνῶ ἡ μάμμη των ἔπλεκεν ἢ ἐκεντοῦσε, καθημένη ὑπὸ σκιάν.

«Μίαν ἡμέραν παρετήρησα ὅτι τὰ ματάκια των ἦσαν κατακόκκινα, ὡς ἐάν εἶχαν κλαύσῃ πολύ. Μοῦ ἔκαμαν περι-

σότερα χάρδια τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθῶμεν, με ἀγκάλιασαν σφιγκτὰ-σφιγκτὰ καὶ μ' ἐφίλησαν πολλές πολλές φορές. Καὶ ἅμα ἐξεκίνησαν διὰ νὰ φύγουν, πάλιν ἐπέστρεψαν καὶ μ' ἐξαναφίλησαν, ὡς νὰ μὴ τους ἔκαμεν καρδιά νὰ μ' ἀφήσουν.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἤλθαν, οὔτε τὴν ἄλλην, οὔτε τὴν ἄλλην. . . Ἡ-κουσα τὴν κυρίαν Μίλχ νὰ λέγῃ ὅτι ἔφυγαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ λύπη μου ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἔφαγα τίποτε ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

«Ἐίχε περάσῃ σχεδὸν ἕνας μῆνας ἀφότου ἀνεχώρησαν οἱ φίλοι μου, ὅταν μίαν ἡμέραν ἤλθεν εἰς τὸ σπιτί μίᾳ πολὺ ὠραία ἀμαξά με δύο θαυμάσια μαῦρα ἄλογα. Ἐμπρὸς ἐκάθητο ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ὀπίσω ἕνας λαχέσ με στολὴν κόκκινην χρυσοκέντητην. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαξάν κατήλθεν ἕνας κύριος ὑψηλὸς με μαλλιά κάτασπρα σὺν τὰ δικά μου, καὶ ἕνα κοριτσάκι με μαλλιά χρυσὰ σὺν τὸν ἥλιο. Ἐφοροῦσεν οὐρανὶ φέρεμα πολυτελέστατον με δαντέλες, με περιλαίμια καὶ με βρογιόλια. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ κορίτσι με τόσο πλοῦσια φορέματα καὶ τόσο πολλὰ στολίδια. Τὸν κύριον τὸν ἔλεγον «κύριε κόμη!» καὶ τὸ κοριτσάκι «κυ-

ρία Βέρθα!» Ἡ κυρία Μίλχ φαίνεται ὅτι τοὺς ἐγνώριζε καὶ τοὺς ἔκαμεν ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, κατακόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων προσώπων. Ἐζήτησαν νὰ προγευματίσουν, ἡ κυρία Μίλχ ἀπήντησε δύο φορές «Ἀμέσως! Ἀμέσως!» καὶ καθὼς ἤμουν ἐκεῖ πλησίον μ' ἐφώναξε: «Ἀσπροῦλα, ἔλα νὰ διασκεδάσῃς ἐν τῷ μεταξὺ τὴν κυρίαν Βέρθαν με τὰ παιγνίδια σου.»

«Ἡθελα κ' ἐγὼ πολὺ νὰ δείξω τὴν τέχνην μου εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο κοριτσάκι. Ὁ Ἰωσήφ ἔφερεν ἀμέσως ἕνα σχοινάκι καὶ ἕνα στεφάνι, καὶ ἤρχισα με ζήλον. Ὁ κόμης ἐχαμογελοῦσεν, ἡ κυρία Βέρθα ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια, ἐχειροκροτοῦσε καὶ ἔλεγε: «Ἄ, μ' αὐτὴ ἡ Ἀσπροῦλα εἶνε περίφημα γυμνασμένη!»

— Βεβαίως, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ ὑποκλιόμενος. Ἡ Ἀσπροῦλα μας εἶνε περίφημα γυμνασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν ἀγοράσουν διὰ νὰ παριστάνῃ εἰς ἕν θέατρον ζῶων γυμνασμένων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλαμεν νὰ τὴν πωλίσωμεν, ὁ κύριος τοῦ θεάτρου ἐκείνου ἤλθε ἐδῶ μίᾳ νυχτίᾳ νὰ τὴν κλέψῃ. «— Καλέ, τί μου λές! εἶπεν ὁ κό-

Ἡ *Πυθία* προσφέρει τὰς προσήσεις τῆς πρὸς τὸν *Συννεφεὸν Ὀυρανόν*. — Ἡ *Κασσιόπεια* ἀσπάζεται τὸν *Γαλαξίαν*. — Τὸ *Ἄσπερ* ἔδωκε δὲν δύναται νὰ φανερώσῃ τὸν ὄνομα τοῦ εἰς τὴν *Ναυτοπούλαν*, διὰ τὴν μὴ ἀναγκαστὴν νάλλεξ ψευδώνυμον ἀσπάζεται δὲ τὴν *Λευκὴν Δορκάδα*. — Ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* παραπονεῖται πού δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὸ τετράδιον τοῦ *Παταγρά* Ἰώως, λέγει, θέλει νὰ το γεμίσῃ μὲ πάρα πολλὰ σφῆρας ἀπαντήσεις καὶ δι' αὐτὸ βραδύνει. — Ὁ *Καραβογάτος* ἀσπάζεται τὴν *Τοξότιδα Ἀρτεμυρ*, ὁ *Γαλαξίας* τὴν *Κασσιόπειαν*, ἡ *Θέλιππος* τὴν *Κρανόλεον Σημιαίαν* ἢς ζητεῖ τὸ ὄνομα, ἡ *Βασίλισσα Κλεοπάτρα* τὴν *Ὀραιοὶ Δορκάδα* καὶ ὁ *Καρχαρίας* τοῦ *Αἰγαίου* τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπούλιδα*.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Μάρτιν Κάλχαντα*, *Κοκκίτσιαν*, *Ὀλύμπιον Δία*, *Ἀθηναίδα*, *Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας* (ἡ ὅποια εἶνε μαγευμένη ἀπὸ τὰ μυστικώτατά μου), *Αἰκατερίνην Χρυσάνθου*, *Φωτεινὸν Ὀυρανόν*, *Ναυτοπούλαν* (νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κατὰ μὲν λείπει), *Γαληναίαν Θάλασσαν* (ἔξέ μου στείλῃ τὴν ἱστορίαν πού μεταφράζει, νὰ τὴν ἰδῶ), *Ἀγραφιώτην* καὶ *Ἀγραφιούσσαν* (δεκάτ, νὰ μου γράψετε), *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (φαντάζομαι), *Πεινασμένον Ἄρκον* (τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγών. τῆς Καλλιγραφίας μετὰ ἐν ἡ δύο φύλλα), *Νέλωρα*, *Αἰγυάλωτον Χελιδόνα*, *Παρχαλιάν*, *Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν* (μὰ δὲν τοῦ ἔγραψα ὅτι τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον τὸ εἶχεν ἄλλος;) *Πολίτην τοῦ Ἡλίου*, *Ἡχὸ* (ὅσῳ δι' ἓνα φάκελλον, δὲν πειράζει!) *Πέτρον Σπανδάλου*, *Σοφὸν Πιττακὸν* κτλ. κτλ.
Εἰς ἑσῶς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου θάπαντῶσά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἀπριλίου

162. Αἰξίγριφος.
Ἄσιας χώραν θὰ φανερώσῃς,
ἕξον μὲ ἀνθὴ ἐὼν ἐνόσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγνηνίου Βασίλειου

163. Μεταγραμματατισμός.
Βάλε σῆμα, βγάλε ρῶ—καὶ θὰ δῆς εἰς τὸ φερό.
πῶς τὸ τρέξιμο θ' ἄρισθ—καὶ τραγοῦδι θὲ νάρχισθ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Ἡρας

164. Αἰνίγμα.
Ἴππεύον ἵππον ἤμερον, πλὴν ἕριππος δὲν εἶμαι,
ἐν τῷ ἤλιῳ κάθημαι καὶ ἐν τῷ Ἄθῃ κίμαι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τεῖν-Τεῖν

165. Μωσαϊκόν.
Τὰ κύματα, ἡ θάλασσα, ἡ λύπη καὶ οἱ κύνας,
αἱ μέρμυαι, οἱ κεραυνοὶ, οἱ πόνοι καὶ αἱ ἴνες
ἐνέχουσι τὰ συστατικὰ που πρέπει νὰ ζητήσῃς,
νῆσου τινὸς τὸ ὄνομα διὰ νὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσοχτρῆς

166. Δέλτα.
Νάντικατασταθῶσι οἱ σταυροὶ διὰ
γραμμάτων ὥστε ἐν τῇ ἀριστερᾷ
πλευρᾷ ν' ἀναγινώσκεται τὸν ὄνομα
νῆσου, ἐν τῇ δεξιᾷ φωτόβόλου
σώματος καὶ ὀριζοντίως πόλεως
τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρομύλου

167. Γωνία.
+ + + + = Φυτόν
+ + + + = Νῆσον
+ + + + = Ἐνδυμα
+ + + + = Πτηνόν
+ + + + = Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ Ρωβόρου τοῦ Κατακτητοῦ

168-171. Μαγική Συλλογή.
Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε
τῆς αὐτῆς, σχηματίσθαι ἄλλας τόσας λέξεις:
καρπός, Μόσχα, ἐντός, σατράπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλωρα.

172. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸν ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.
1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Χώρα τῆς Τουρ-
κίας. 3. Νῆσος. 4. Ἀρχαία Βασιλεύσα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δό-λά-σά-μι

173. Ἀπροσδόκητον.
Διατὶ πηγαίνουσι εἰς τὸ σχολεῖον;
Ἐστάλη τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

174. Ἑλληποσύμφωνον.
εεε-οοο-οοι-εε-αωεεα-η-εεεεα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρκάτου τοῦ Ἡλίου

175. Γρίφος.
εἰ, εἰ χ σ φ — + δρῶ μύτη σῦς — τὴν
πλάσιν
Ἐστάλη ὑπὸ Δὲν τοῦ Κιζιχτοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Φεβρουαρίου 1897.

60. Ἐπίκτητος (ἐπι-κ-τίτος). — **61.** Ἴδις, Ἴρις. — **62.** Τὸ ποτήρι καὶ τὸ μαῦρον κρασί. — **63.** 825 καὶ 275. — **64-67.** 1. Ἀγινά. 2. Ἀνάφη. 3. Ἰθάκη. — **68-72.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος σ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: ἄσπρος, σκιά, σατράπης, στενός, τραχύς.

73. ΓΑΛΑΤΙΑ. (1, ΓΑΙΟΣ. 2, ΔΑΧΩΡΑ. 3, ΤΙΒΕΡΙΣ. 4, ΔΑΡΔΑΝ). — **74.** Ὑπὲρ τὴν γῆν κα ὑπὸ τὴν γῆν κενόν ὑπάρχει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεῖς παραγὰν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερταίς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ-ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιώσεως

Περιοδὸς Β'. — Τόμ. 4^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἀπριλίου 1897 Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 15

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΔΥΟ ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤῆΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ

Ὁ Ἐκτωρ, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἀριετήν ὄραν μετὰ τὴν Λουκιάν καὶ μετὰ τὴν θείαν τῆς, τὰς ἀπεχαίρεισε καὶ ἀπῆλθεν. Ἄν καὶ δὲν εἶχε πλέον ἐργασίαν εἰς τὸ Κεραμεικόν, οἱ πόδες τοῦ μηχανικῶς τὸν ἔφεραν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐκύτταξε μετὰ συγκίνησιν τὴν πύλιν τῶν Ἀνακτόρων, τὴν ὁποῖαν φεῦ! δὲν θὰ διήρχετο πλέον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν Ριβολί, — νέαν ὁδὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅταν ἤκουσε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας νὰ φωνάζουν:

— Τόπον! τόπον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν!

Μεγαλοπρεπῆς ἄμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων θαυμασίων ἵππων καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀποσπάσματος δραγώνων, ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ προαυλίου τῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα μετέβαινεν εἰς περιπάτου.

Οἱ διαβάται παρεμέρισαν καὶ παρετάχθησαν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀμαξῆς, χαίρειζοντες τὴν Αὐτοκράτειραν διὰ ζητοκραυγῶν. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὅποιος εὕρισκετο εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν, ὑπεκλίθη κατὰ τὴν συνήθειάν του βαθύτατα. Ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν διέκρινεν εὐκόλως, τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν εἶχεν ἀποβάλλῃ ἀκόμη τὴν στολὴν τοῦ Ἀκολούθου, καὶ τῷ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ. Ἐσπευσε ὁ Ἐκτωρ ἀμέ-

σως καὶ κατὰ τὴν αὐλικὴν συνήθειαν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἡ ἀμαξα ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μὲν τὴν ἰδίαν ταχύτητα.

— Σεῖς εἶσθε, κύριε Ἄλβα; εἶπεν ἡ Μαρία-Λουίζα. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε νὰ εὑρετε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τῷ εἰπῆτε ὅτι, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ὀλίγην κούρασιν καὶ ἀδιαθεσίαν, δὲν θὰ

ὑπάγω ὡς τὸ Τριανόν, ὡς ἀπεφασίσαμεν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὸ Σαῖν-Κλού... — Ἀλλὰ, Μεγαλειότης... ἤρχι-σε νὰ λέγῃ ὁ Ἀκόλουθος.

— Πῶς; τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ κάποιαν δυσαρέσκειαν. Μήπως ἔχετε ὑπηρεσίαν ἄλλοῦ;

— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειότης! ἀπῆλθεν ὁ νεανίσκος μελαγχολικῶς οὔτε ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω!

Δὲν... δὲν εἶμαι πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος!

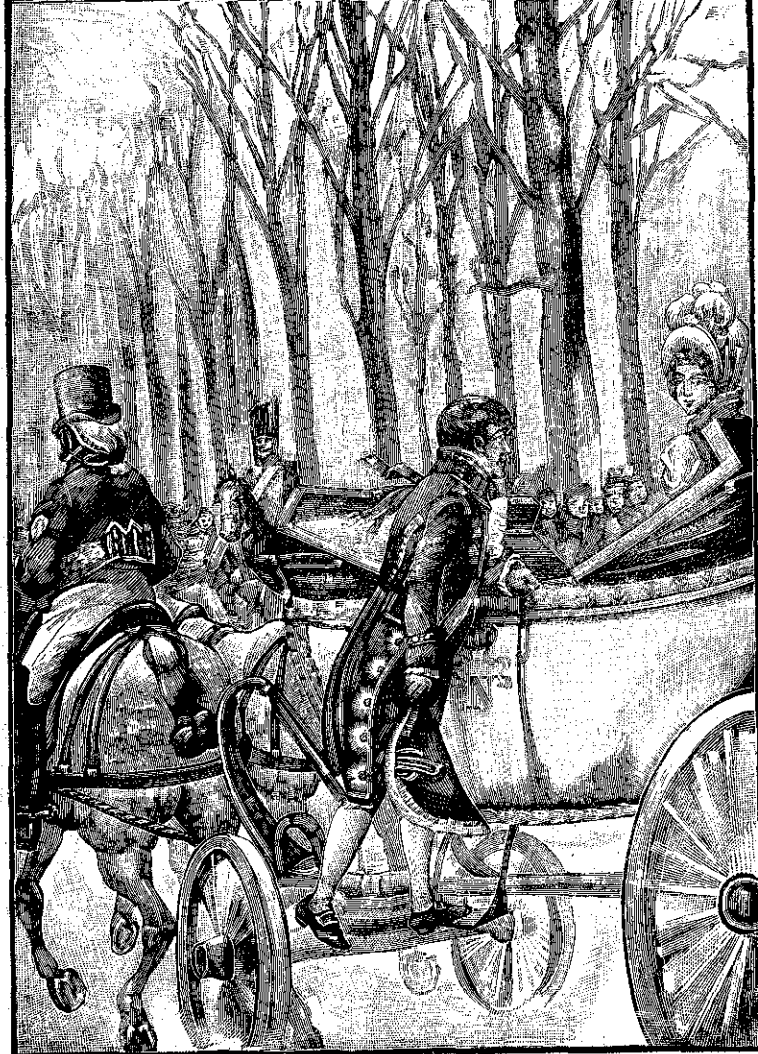
— Μπᾶ! καὶ πῶς;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης με... με ἀπέλυσε...

— Ἀδύνατον! τί συμβαίνει; Ὁ Αὐτοκράτωρ σὰς ἠγάπα πολύ. Τί ἐκάματε;

Καὶ ὅλον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς, προχωροῦσης μετὰ ὀλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων τῆς ἵππων, τὸ παιδίον διηγῆθη τὴν θλιβεράν του ἱστορίαν: πῶς τὸν εἶδεν ὁ δούξ τοῦ Ὀτράντου μετὰ τοῦ γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, ἐντίμου ἀνθρώπου ἄλλως τε, ἀλλ' ὁ ὅποιος εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἐκφράζεται δημοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστώτος πῶς ὁ γηραιὸς αὐτὸς δημοκρατικὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ δουκός, τὸν ὁποῖον ὕβρισεν ἐξοργισθεὶς καὶ πῶς ὁ δούξ κατήγγειλε τὰ πάντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, κατηγορήσας αὐτόν, τὸν Ἐκτορα, ὅτι εὕρισκεται εἰς σχέσεις ὑπόπτους μετὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μὰ καὶ σύ, παιδί μου, διατὶ νὰ ἔγῃς τοιούτους φίλους; εἶπε μετὰ γλυκύτητα ἡ Αὐτοκράτειρα.

«Ὁ Ἐκτωρ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα». (Σελ. 113, στήλ. 6^η.)

ὡς ἀπεφασίσαμεν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὸ Σαῖν-Κλού... — Ἀλλὰ, Μεγαλειότης... ἤρχι-σε νὰ λέγῃ ὁ Ἀκόλουθος.

— Πῶς; τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ κάποιαν δυσαρέσκειαν. Μήπως ἔχετε ὑπηρεσίαν ἄλλοῦ;

— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειότης! ἀπῆλθεν ὁ νεανίσκος μελαγχολικῶς οὔτε ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω!

Δὲν... δὲν εἶμαι πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος!

— Μπᾶ! καὶ πῶς;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης με... με ἀπέλυσε...

— Ἀδύνατον! τί συμβαίνει; Ὁ Αὐτοκράτωρ σὰς ἠγάπα πολύ. Τί ἐκάματε;

Καὶ ὅλον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς, προχωροῦσης μετὰ ὀλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων τῆς ἵππων, τὸ παιδίον διηγῆθη τὴν θλιβεράν του ἱστορίαν: πῶς τὸν εἶδεν ὁ δούξ τοῦ Ὀτράντου μετὰ τοῦ γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, ἐντίμου ἀνθρώπου ἄλλως τε, ἀλλ' ὁ ὅποιος εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἐκφράζεται δημοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστώτος πῶς ὁ γηραιὸς αὐτὸς δημοκρατικὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ δουκός, τὸν ὁποῖον ὕβρισεν ἐξοργισθεὶς καὶ πῶς ὁ δούξ κατήγγειλε τὰ πάντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, κατηγορήσας αὐτόν, τὸν Ἐκτορα, ὅτι εὕρισκεται εἰς σχέσεις ὑπόπτους μετὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μὰ καὶ σύ, παιδί μου, διατὶ νὰ ἔγῃς τοιούτους φίλους; εἶπε μετὰ γλυκύτητα ἡ Αὐτοκράτειρα.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἐξῆς:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαπαγγελλῆται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται ἐπὶ ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

πληθῆ, ὅπως ἐξηγητῆθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειώται ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἧτοι: Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὕρισκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνατῆρας τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἐκάστης δυάδος τόμων.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκικὰ καὶ ἐπαγωγώτατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῆρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Δορδὸς, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθίνωνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλδα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπκάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἴκονεμᾷ. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.
Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896): — α'.) Καίσαρ Κασκαμπέλλ, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν. — Ὁ Ὀρφάνος τῆς Νέας Ὀρλεάνης.